

מעילה יט: (המשנה) עד כ. (סוף הפרק)

ביאורי מושגים
העמדה והערכה - בסוגים מסויימים של קדשים (התנאים נחלקו באילו סוגים) יש צורך בהעמדה והערכה כדי לפדות את הבהמה.
 הצורך הנ"ל נלמד מהפסוק 'העמיד את הבהמה... והעריך'. לא ברור האם יש צורך מעשי בהעמדה או רק יכולת פוטנציאלית.
 מה שבטוח הוא שבהמה מתה לא ראויה להעמדה והערכה.

משנה

הנאה ב ½ פרוטה ופגימה ב ½ פרוטה, הנאה בלי פגימה ופגימה בלי הנאה - אינם מצטרפים.
המועל בבהמה או בכלי שרת - לא יצא לחולין ולכן יש מועל אחר מועל. בשאר המקרים - יצא לחולין.
רבי: כל מקרה שלא פגם - לא יצא לחולין

בריתא מובאות שתי דעות
האם מעילה בכלי שרת מוציאה לחולין.
 משנתנו סוברת כר' נחמיה הסובר שמעילה בכ"ש לא מוציאה לחולין.

מהו בא רבי להוסיף:

רבי סבר שעצים הם קרבן לכל דבר - חייבים בקמיצה, מליחה, תנופה ועצים

1. רבא: עצים,

רבי סבר שבקדשי מזבח יש צורך בהעמדה והערכה. לכן קדשי מזבח בע"מ שמתו לא יכולים ליפדות. לכן מעילה לא מוציאה אותם לחולין.

2. ר' פפא: קדשי מזבח בעלי מום ששחטן

משנה

נטל אבן או קורה או פרוטה של הקדש - לא מעל, נתנה לחבירו - הנותן מעל והמקבל לא מעל, בנאה בתוך בית - ימעול כשידור ויהנה בשווה פרוטה, הנאתו ואכילתו והנאת חבירו ואכילת חבירו - מצטרפים אפילו בזמן רב.

מדובר בגזבר. סתם אדם שנטל חפץ של הקדש - מעל.

מדובר כשהניח את האבן/קורה על הארובה בלי לקבוע אותם. אם קבע את האבן חייב כבר על הבניה.

המשנה קובעת שמועל באבן בבנין. מדוע האבן לא נחשבת כמחובר?

רב: תלוש ולבסוף חיברו - לא נחשב מחובר. לכן יש מעילה בבנין

ר' אחא בריה דרב איקא: באבן שהניחה אל הארובה ההנאה נראית לעיניי. במקרה כזה יש מעילה.

שיטת רב: המשתחוה לבית - אסרו.
הברייתא קובעת ש: הגר בבית הקדש - מעל
ר"ל: אין מכאן הוכחה לרב. ייתכן שרק כאשר ההקדש קדם לבניין יש מעילה. אם ההקדש בא אחרי הבניין אין מעילה בבניין.
הבעייתיות בשיטת ר"ל: הברייתא קובעת שהדר במערה לא מעל. מדוע הברייתא לא מביאה גם מקרה של גר בבית שהוקדש אחרי שנבנה?